

Sole: Valo, lähde elämän, ikuinen-
 lämpö, loiste kaiken kansan yhteinen,
 • on taivahas' sun kotisi, siksi jumalaksi luullaan.
 Pimeyden töitten jälkeen nouset joka aamu.
 Et lepää koskaan, hymyilet aina.
 Aamunkoi ja iltarusko ovat kättesi töitä.
 Olet taiteitten mestari ja värienkäytön nero.
 Luot sateenkaaren, sulamaan saat talven lumet.
 Harmaan, pilvisen päivän jälkeen saavut yhä iloisena,
 kuin et olisi ollut hetkeäkään poissa.
 Aurinko ei koskaan sammu, se elää ja luo elämää.

Sole: S Kun päivän kehrä painuu taivaan rannan taa,
 saapuu hämärä tai tulee pimeys maailmaan.
 Yksinäisyys hiipii sydämeen, lähes jokaiseen.
 Katse nousee ylös taivaisiin
 ja ajatukset lentää maailmoihin kaukaisiin.
 Silloin päämme yllä pieni valo,
 tuskin edes näkyvä, vain vähäinen kajo.
 Siellä hohtaa tähtein tarhat,
 hiipuu niin kuin hiilles, näköharhat
 osuu silmiin heikon välkkeen myötä.
 Tähdet jatkuvasti loistaa omaa työtä.

soito loppuu, kuoro alkaa
 Kuoro: Aurinko ja tähti, niin eri maailmasta kumpikin.
 Silti sama alkuperä, loiste ja ehkä tarkoituskin.
 Kello, aika, sijainti ja suunta,
 taulukko ja hiemen laskemista,
 näin antaa kaiken valon taivahasta.
 Aurinko ja tähti, vain teiltä saan mä tuen,
 kun mittautusten arvot pattereille luen.

MITTAUSPATTERISTON SYNTY

Solo: Kesäkuun yhdenentoista kaksikymmentäneljä, näki,
aivan uuden päiväkäsken Suomen tykistön väki.
Kaks'upseeria, kersantteja kolme, kaksikymmentäviisi miestä,
siinä alkijuuri viisikymmenvuotiaan patteriston tiestä.

Kuoro: Tykin putken loimu ja ammuksen lentorata,
ne eivät takkuuden vaatimuksia kata.
Lisäksi paljon mittausmiehen työtä.
Tarkkuus syntyy vasta piirujen myötä.

Solo: Oli alussa kuormakärryt, lainattu puhelinkalusto,
siinä vaiheessa nimikään ei ollut edes patteristo.
Muutama teodoliitti, mittanauhoja ja joukko keihäitä,
olisko voinut uskoa patteriston aluksi näitä.

Kuoro: Tykin putken loimu ja ammuksen lentorata,

Solo: Mittausten merkitys kasvoi alati, jatkuvasti,
kolmessa vuodessa patteri kehittyi ratkaisevasti.
Mittauspatteristo, tykistön veljesjoukko~~on~~ rinnan
oli syntynyt uusi joukko-osasto Hämeenlinnan.

soitto loppuu, kuoro alkaa

Kuoro: Tykin putken loimu ja ammuksen lentorata,

MITTAUSTOIMINTA

Kuoro: Me mittaamme päivällä, mittaamme yöllä,
palvelemme isänmaata mittaustyöllä.
Aurinko suunnan päivällä antaa,
illalla tähti apunsa kantaa.
Tahdomme tykistön kunniaa nostaa.
Tarkkuutta ei voi rahalla ostaa.

Solo: Mittauspatteristo, kenttätykistön osa,
ainoalaatuinen Suomessa, mittaustiedustelun erikoisjoukko.
Mittaustiedustelu paljastaa vihollisen epäsuorasti ampuvan
aseistuksen laadun, määrän ja sijainnin.
Äänimittaus, valomittaus, tutkamittaus.

Solo: Kaiken toiminnan edellytyksenä on tarkka suunta.
Mittausasetat on määritettävä tarkoin.
Mittaustoiminta luo perustan mittaustiedustelulle.

Kuoro: Me mittaamme päivällä, mittaamme yöllä,
palvelemme isänmaata mittaustyöllä.

Tulevaisuus on toivo meille.
Me marssimme elämänteille
ja panemme uutta rakenteille.
Mittausmiehille kunniaa tänään,
Mittausmiesten päivä on tää.

Solo: Kun synkät pilvet idän taivaan peitti
ja luotisuihkun vieraan ase heitti,
ei siinä kysytty miesten mieltä,
kas, kaikki puhuivat samaa kieltä.

Me lähdimme joukkona mittaustyöhön,
ryhmämme soljuivat taistelun yöhön.
Ei kukaan pelosta takaisin käänny.
"Jatka matkaa, älä uuvu tai näänny."

Pakkanen, viima, tuisku, hyinen hanki.
Jos näitä mietit, olit kohmeuden vanki.
Me purimme hammasta ja nielimme palan,
joka tuntui kurkussa karvastavan.

Solo: Ei vihollistykistö meitä säästä.
Sai moni siellä julmasti hengestään päästä.
Kun kranaatti repi taisteluhautaa,
ja taivaalta sinkosi yhä uutta rautaa.

Kuoro: Me mittasimme puolesta Isänmaan.
Kaikk' yhdessä torjuimme vieraan maan.
Ol' torjunta voitoksi kaikille meistä,
Mutt' uhrit- kunniamme alkoi heistä!

Taapale, Vuosalmi, Summa, Koirinoja, Mainila.
Hiitola, Lemetti, Tuulos, Portinhoikka, Juustila.
Näin kulkevat silmissämme nimet taistelutantereiden.
Toivomme unhoon jäävän, kauhut soitien menneiden.

Solo: Viiltää miekka, iskee luoti,
 räjähtää ammus, polttaa napalm.
 Ydinpommi kaiken hävittää.
 Ihmiskunnan kärsimys
 nousee yli kestokyvyn?
 Sodanjumalak: meitä johtaa?

Katkennut käsi, ruhjottu jalka,
 veriset vaatteet, kauhun hetket.
 Sota on suunnaton kärsimys.
 Kaikonnut rauha,
 se ei ollutkaan ikuinen.
 Sitä odottaa koko ihmiskunta.

Pasifismin aalto, sotilaan uni,
 lapsen nauru, annettu lupaus.
 Nousi tuhkasta Feniks-lintu.
 Vielä nousee raunioista rauha.
 Aseet ratkaisevat kovin vähän,
 tänään niillä vartioidaan rauhaa.

musiikki loppuu kuoro alkaa

Kuoro: Jos miekat auroiksi taot,
 ja uskot sodan siitä loppuvan,
 niin väärällä olet tiellä.
 Ihmisen oji ensin muututtava.

Solo: Nuosee aurinko, kuu ja tähti.
Tämän päivän tuskakin jo lähti
ihmissydän liikutusta värähti.
Sota liepsii kateutta, vihaa
tuo piikki kalvaa yhä ihmislihaa.

Kuoro: Katson itsekseni tulevaisuuteen.
Voinko uskoa maailmaan uuteen ?
Vetoanko turhaan johtajuuteen ?
Kaukana nyt näen Luojan, Herran.
Hän meidät nostava on kerran.

ISÄNMAALLE

Söi esi-isät täällä männyn kuorta,
se katkeaa ol' taistelua elämästä.
:; Mutta silti yhä laulan siitä ikävästä,
mik' sävähdyttää vielä tämän päivän nuorta:;

On kotimaani Suomi, Pohjolassa.
Ei täällä virtaa manna, eikä kultaa vuolla.
:; Oon täällä syntynyt ja täällä aion kuolla.
Se paikka on, jota enin kaipaen maailmassa:;

:; kuoro toistaa

Yks' voima sydämehen kätkeyty on,
se voima on puhdas ja pyhä,
se tuttu on vai tuntematon,
niin valtaa se mieliä yhä,
salamoina se tuntehet saa palamaan,
se taivaast' on kotoisin, kerrotaan,
ja isänmaa^{on} sen nimi: